

Dertil kommer, at det jo så også kan betyde, at både direktorat og nævn kan blive mere pluralistiske i deres indsamling af oplysninger, sådan at det ikke behøver at gå gennem Udenrigsministeriet, men at man også indhenter oplysninger andre steder fra. Jeg tør ikke sige på stående fod, i hvilket omfang det allerede er tilfældet, men det ville jo dog være helt fint, om man også nåede dertil.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det er til hr. Bjørn Elmquist: Jeg er langt hen ad vejen enig. Der mangler altså bare det problem med § 171 i flygtningehåndbogen, som vi stadig ikke har fået nogen til at bevæge sig ud i hvordan vi forholder os til, og det er jo mildest talt besynderligt.

Så vil jeg sige til udenrigsministeren – jeg tror, jeg sagde det, men jeg vil godt gentage det – at jeg syntes, det var en fantastisk god rapport, som den fungerende udenrigsminister, hr. Poul Nyrup Rasmussen, skrev under på. Jeg syntes, det var strålende, og jeg kvitterer fuldstændig for det arbejde, der er lagt i den – fuldstændig.

Men mit ærinde var jo ikke at kritisere, at den rapport var blevet lavet. Det, der var mit ærinde, var at undre mig over, hvordan det kan være, at den indberetning om fire års fængsel, som kom til den danske ambassade i Beograd – de havde oven i købet selv bestilt den – en uge før udenrigsministeren gik i samråd her i Folketingets Retsudvalg, ikke var kommet på ministerens bord.

Og det undrer endnu mere, hvorfor de folk i Udenrigsministeriet, som måtte have fået denne sag i hænderne, ikke af sig selv igangsatte en undersøgelse. Hvorfor afventede man – udenrigsministeren sagde det selv; man gav efterfølgende tilsagn om, at nu ville man undersøge det – ja, men hvorfor igangsatte man ikke selv øjeblikkelig den undersøgelse, som vi nu har set resultatet af? Hvorfor skulle det først fremstilles i fjernsynet? Hvorfor var ministeren ikke orienteret med det samme? Det er det interessante spørgsmål.

Der har været flere af den slags sager, hvor det er uklart, hvordan arbejdsgangen er i ministeriet, hvor rapporter, vigtige oplysninger forsvinder, og hvor der først bliver beklaget og sat gang i tingene, når de optræder på fjernsynsskærmen.

Og i modsætning til, hvad udenrigsministeren muligvis tror, har jeg sådan set ikke den

opfattelse, at dansk flygtningepolitik primært skal føres via fjernsynsskærmene, men det kan jo blive nødvendigt, når andre muligheder er lukkede.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Der er øjeblikke, hvor man skal tage et tag i sig selv for at bevare – skal vi sige – troen på, at det nytter noget at udveksle synspunkter fra talerstolen. Derfor skal jeg helt kort bare gentage, hvad jeg forsøgte at sige før.

De oplysninger, som stod i det papir, som jeg fik udleveret efter Retsudvalgets møde, indgår i den redegørelse, som vi havde givet Retsudvalget. De findes deri. Og det vil sige, at de oplysninger, som er dækket i dette dokument, findes i den redegørelse, vi afgav. Så det er sådan set noget, som man kunne forholde sig til.

Det var jeg ikke i stand til på stående fod at konstatere, fordi jeg fik stukket et dokument ud, jeg ikke kender. Men sagens realitet fandtes i mit papir, og det forsøgte jeg at forklare én gang. Nu har jeg gjort det to gange, og hvis ikke hr. Søndergaard forstår det nu, så tror jeg ikke, jeg forsøger mere.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det er muligt, det er mit personlige intellektuelle problem; det skal jeg ikke kunne udelukke.

Men det, som ministeren ikke forholder sig til, er jo, hvorfor Udenrigsministeriet så ikke umiddelbart kunne svare på, hvad der lå bag det notat, bag de oplysninger, hvis de var blevet inddraget og undersøgt i den redegørelse.

Og det er rigtigt – det skal jeg lige komme tilbage til – der står nogle ting i den redegørelse, som man kan putte denne sag ind under. Fuldstændig korrekt. Jeg har aldrig været tvivl om det. Og jeg er fuldstændig enig med ministeren i, at nogle af de oplysninger, der har været i fjernsynet, ikke har været korrekte.

Men papiret var ikke undersøgt, fordi man simpelt hen tog sit udgangspunkt i: Nåh jo, men de her mennesker er jo også dømt for at have lavet militærtræning i Albanien. Det selvfølgelig spørgsmål blev ikke stillet: Har de fået militærtræning i Albanien?

Hvorfor er det interessant? Det er selvfølgelig hamrende interessant at få at vide af den grund, at hvis de ikke har fået militærtræning i Albanien, så er realiteten, at de i praksis får fire års fængsel af den ene grund – af den ene grund i virkelighedens verden, at de ikke vil tjene den